

Rama IX Art Museum Foundation

๒๓๗

ECT
B-ETC-0-0023

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

เกศ ขวนะลิขิต

๒๕๓๔-๒๕๔๖

โทวีจิต

กศ ชวนะลิขิกร

ภายใต้ความนิ่ง เรียบง่าย สบายๆ ตรงไปตรงมา ไม่ฟุ่มเฟือยคำพูดและไม่ถนัดวงสังคมสังสรรค์ ทำให้น้อยคนนักที่จะได้รู้จักเรื่องราวของเขา โดยเฉพาะด้านการทำงานที่จริงจังและมั่นคงปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

กศ ชวนะลิขิกร ดำเนินวิถีชีวิตที่เขารักกับงานศิลปะที่มีความหมายต่อชีวิต ณ ตำบลเล็กๆ ของอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ขณะนี้เขามีอาชีพครูสอนศิลปะ ในคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ด้วยรูปแบบของหน้าที่และการดำเนินชีวิต กศติดช่อน้อยแต่พอตัว เลือกคบหาสมาคมสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดและดื่มเสยากับเพื่อนฝูงและนักศึกษาที่สนิทสนมไม่มากนัก เขาพอใจกับความเป็นไปเช่นนี้สังคมเล็กๆ ให้ความอบอุ่น อิสระและคล่องตัว เหมาะอย่างยิ่งกับบุคลิกของเขา

กศไม่แตกต่างไปจากมนุษย์ทั่วไปที่มีความคิดเห็นลงรอยและขัดแย้งภายในตัวเองและต่อสังคม เขามองภาพใหญ่มหัพการของกาลเวลาและมนุษย์กับการเปลี่ยนแปลงที่เป็นอยู่อย่างครุ่นคิด ขณะที่คุณเฉยเมย ไม่แยแสปรากฏการณ์เร่งร้อนที่เกิดขึ้น ลึกลงไปในจิตใจเขารู้สึกต่อต้านกระแสเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ก่อสร้างเครือข่ายครอบคลุมบีบรัดโลกเราด้วยระบบแบบแผนเดียวกันที่มีผลทำให้อะไรต่อมิอะไรดำเนินตามทิศทางของมันเหมือนกันไปหมด เขารู้สึกสูญเสียคุณค่าเฉพาะในความต่าง ความหลากหลาย ซึ่งเป็นความงามดงามลึกซึ้งที่ธรรมชาติใช้เวลาเนิ่นนานสร้างสรรค์ขึ้นมา

เครื่องหมายคำถาม (ที่จำเป็นต้องการคำตอบ) ผุดขึ้นและฉายออกมาในงานของเขา แสดงให้เราเห็นความขัดแย้งรุนแรงในชนบดั่งเดิมบางอย่างที่บุคคลเอารัดเอาเปรียบ ฉ้อฉล หลอกใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ ลากยศ สรรเสริญ กระทำการทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว บุคคลเหล่านี้ บิดพลิ้ว บั่นฝิดให้เป็นลูกและถูกเป็นผิด ในลมหายใจของพวกเขา วันแล้ววันเล่า สิ่งนั้นก็กลับกลายเป็นกระแสโครงสร้างหลักให้เยาวชนรุ่นต่อมายึดถือเป็นรูปแบบปฏิบัติโดยเบี่ยงเบนไม่สนใจศึกษาถึงนามธรรมในธาตุแท้ของมัน

Rama IX Art Museum Foundation

โลกทรรศน์ของคนหนึ่งเรียบอย่างเกิดไม่ได้พุ่งตีบเพื่อมุ่งทีมแทงอย่างไรเหตุผล ตรงกันข้ามเขาเปิดให้ตัวเองท่องไปในมิติที่กว้างกว่าบนตัวหนังสือที่หล่อเลี้ยงสัมพันธ์กับชีวิตและการงานของเขา ดวงตาเบื้องหลังเลนส์หนาเล็งเห็นเหล่าห้วงและสัจจะที่ลอยล่องในอนุของอากาศ เขาสูดอากาศและกลิ่นกรองสรสารนี้เข้าไปโดยไม่พยายามแยกแยะคู่ปฏิบัติขอกจากกัน แต่เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้เราตระหนักในภาพลวงที่ดูเหมือนจริงกับความจริงที่ดูเหมือนลวงตา

การทำความเข้าใจต่อสภาพภายนอก บวกการพยายามเรียนรู้ถึงภายในจิตใจของตัวเองอย่างมีสติไตร่ตรองคือคุณสมบัติที่ทำให้ความเป็นตัวของตัวเองในเขามั่นคง ดังนั้น แรงผลักดันในเรื่องราวความคิดเห็นของเขาจึงเป็นประโยชน์ที่จะสื่อสารถ่ายทอดหลังออกมาให้เราสัมผัส สำหรับแก่นนี้คือหน้าที่ที่เขาต้องรับผิดชอบและถือเป็นคุณค่าที่มนุษย์พึงมี

กศมุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานเพื่อตัวเองและสังคมรอบข้าง เขาไม่หวั่นไหวและคาดหวังต่อผลตอบแทนที่จะได้รับแม้แต่น้อย เขามีความสุขที่ได้เป็นอยู่กับงานและชีวิตเรียบง่ายเสมอมา ผลจากความสุจริตดังกล่าวสะท้อนให้เขาเห็นการเจริญเติบโตด้านความคิดความรู้สึกที่ถูกพัฒนาให้เหมาะสมขึ้นตามวุฒิภาวะ และเงื่อนไขที่แตกต่าง ที่สำคัญที่สุด งาน ทำให้เขาสำรวจตัวตนของเขาเองจากมุมมองที่ชัดเจนกว่า

การที่กศเห็นตัวเองเห็นด้วยใจชัดเจนในทุกขณะเป็นสิ่งพิเศษที่สุดในการดำรงชีวิต

ผลงานของกศได้เปิดให้เราเห็นความคิดและความรู้สึกที่หลากหลาย วิธีการที่เขาใช้แปรค่าความคิดความรู้สึกมาจากมุมมองที่สัมผัสด้วยปฏิบัติที่ละเอียดอ่อนและแข็งแกร่ง

ทางเดียวที่สามารถนำเราเชื่อมโยงสู่ผลงานนามธรรมของเขาได้คือการเปิดประตูของประสาทสัมผัสพิจารณาร่องรอย สี สัน สัญลักษณ์ วัสดุที่เขานำมาใช้เพื่อสื่อสาร

บางทีแผ่นบางเบาจากสีที่เขาระบายทับซ้อนกันอาจทำให้เรารู้สึกถึงผิวน้ำที่สามารถมองเห็นลมหายใจของมันเป็นรูเบื้องล่าง บางทีโครงสร้างที่เขาหยดละเลงไปมาสร้างให้รู้สึกถึงบรรยากาศบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นความเร้าร้อน ตื่นตัว เหนง โดดเดี่ยว หรือตึงเครียด ซึ่งบรรยากาศเช่นนี้แทรกตัวอยู่ทุกหนแห่ง เช่น สายลมทะเล ป่าเขาลำเนาไพร สังคมเมืองและตัวเราเอง บางทีวัสดุที่เขานำมาประกอบในงานมีความคุ้นเคยแต่กลับแสดงความแตกตันวิถีชีวิตของเรอย่างสิ้นเชิง วิธีการทางศิลปะอีกมากมายที่เขาหลงผิดหลงถูกค้นหามามธรรมที่แผ่เร้นในธาตุแท้ของวัตถุ ทำทหายให้เรายังรู้ไม่กับมันเหมือนดังลมหายใจของชีวิตที่เราสูดเข้าและปล่อยออกไป แต่เราไม่เคยมองเห็นมันด้วยตาเปล่า

จงอย่าเชื่อในสิ่งที่ตาเห็น

โทวีจิต พึ่งเกษมสมบูรณ์
30 ก.ย. 46

Kade Javanalidikron

Translated by Jan de Vleeschauwer

Thaiwijit

Quiet, simple, easy-going and direct; not wasting much words; seldom frequenting social gatherings; a person not very well-known, conducting his substantial work of art seriously on a regular base.

Kade Javanalidikron lives his life the way he lives together with his art in a small hamlet of Amphur Mae Tang, Chiang Mai Province. Presently he teaches art at the Faculty of Fine Arts, Chiang Mai University.

Kade keeps to himself. He chooses to associate with a limited circle of close friends and students, exchanging ideas and partying. He is quite happy and satisfied with this situation. A small social circle suits his personality. It provides him with geniality, freedom and liveliness.

Kade is not different from other ordinary people. He holds ideas and opinions that are in accordance and in conflict with himself and society. He always looks at the big picture of time and space and the change that occurs in humanity, which he finds entertaining. He does not meddle in current affairs. Rather, he digs deep into his mind, feeling resistant towards the current mainstream of modern technology that constructs a network covering and constricting our world through a singular model that regulates everything into a singular direction. Kade feels there is a loss of value intrinsic to difference and diversity, a profound form of beauty that has taken nature a very long time to create.

An important question (that needs to be answered) comes to mind and is projected through Kade's work. This question concerns the conflict in some of the traditional customs that allow individuals to exploit others, to cheat and to deceive for the purpose of power, rank, status and praise. These people will do everything to obtain personal profit, they distort and falsify fact to the extent that right becomes wrong and wrong becomes right. Through their every single breath, day by day, this attitude becomes the structure and mainstream adopted by the new generation of youngsters as the role model for their behavior, evading all interest and study of the elements that constitute such behavior.

The worldview of a quiet person like Kade did not become sharp and pointed to sting and stab for no reason at all. On the contrary, Kade opens himself to tour into dimensions that are beyond his life and work as a teacher. The eyes behind those thick eyeglasses see deception and truth drifting through every molecule in the air. He inhales these molecules and refines them, not trying to separate the opponents but trying his utmost to make us aware of the illusion that looks like reality and the reality that looks like illusion.

Kade's attempt to understand his external conditions and to study his inner state of mind through conscious consideration is a quality that strengthens his inner self. Therefore, the drive that stimulates his ideas and opinions is something most valuable, for it communicates and conveys vitality. For Kade, this is a duty for which he must take responsibility. It is regarded an essential human virtue.

Kade creates for himself and for the society that surrounds him. He does not sway from his purpose, nor does he hope for the slightest compensation. He is always happy to work and happy with his simple way of life. As a result of this happiness he can reflect on the prosperity of his thoughts and emotions, consistently developed through different stages and under different conditions. Most important, through his "work" Kade is able to explore himself from a more distinct perspective.

To see oneself clearly at all times is the most wonderful thing in life.

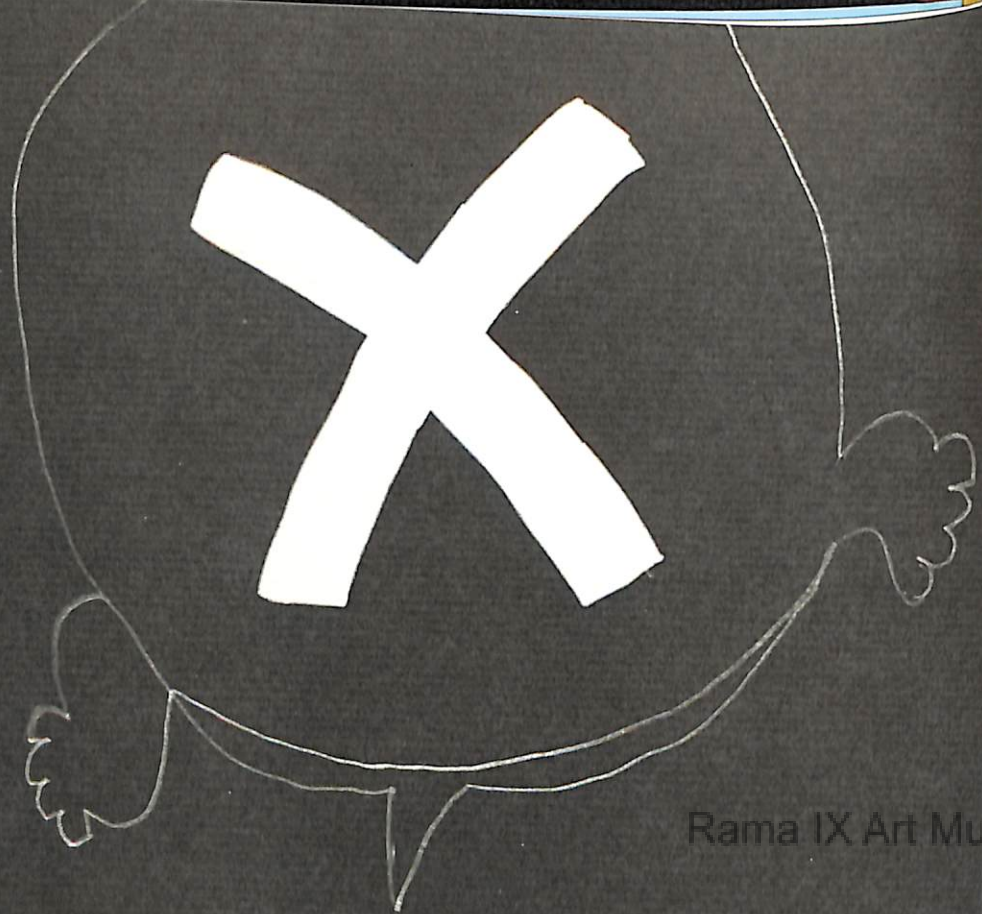
Kade's work shows us a diversity of thoughts and emotions. Through his particular point of view, conveyed through a delicate yet adamant reaction, these thoughts and emotions are transformed.

The only way for us to connect with Kade's abstract works is to open the door to our senses and reflect upon the traces, colors, symbols and materials he uses for communication.

Sometimes the slight planes of color Kade paints in overlapping layers remind us of a transparent mass of water, allowing us to see what lies beneath. Sometimes the drippings of color spread out on the canvas create a feeling of a certain atmosphere, be it anxiety, vigilance, loneliness or tension. This atmosphere is further inserted with other elements such as the wind, the sea, the wilderness, urban society or ourselves. Sometimes the materials used in Kade's work are familiar, yet act like a lash to our way of life. Many more other artistic methods are tried out in search for the abstract that is concealed within the elements of the material, challenging our means of apprehension and our intuition. It is like the breath of life: we inhale, we exhale, but never do we see it with the naked eye.

Do not believe what the eye sees.

Thaiwijit Puengkasemsomboon
30 September 2003

Rama IX Art Museum Foundation

กระต่ายกับเต่า

กระต่ายกับเต่า เป็นสัตว์ 2 ชนิดที่มีลักษณะเด่นแตกต่างกัน จากนิทานปรัมปรา สัตว์ 2 ชนิดนี้วิ่งแข่งขัน เพื่อให้ถึงเส้นชัยแห่งความชนะ เต่าเข้าถึงเส้นชัยก่อน เพียงเสี้ยววินาที ขณะที่กระต่ายนั้นถึงแม้ว่าจะวิ่งได้เร็วกว่าแต่ก็มาถึงทีหลัง เพราะมัวแต่แวะโน่นแวะนี่ ทำอะไรต่ออะไรหลายอย่างระหว่างทาง เต่ามีความพยายามที่จะเอาชนะ ตั้งหน้าตั้งตาเดินด้วยความอดทนไม่ได้หยุดแม้แต่เพื่อพักผ่อน เต่าไม่รู้ไม่ได้เห็น ไม่ได้รับประสบการณ์อะไรเลยระหว่างทางที่มันเดินมา แน่ใจหรือว่า กระต่ายเป็นผู้แพ้

ในทางศิลปะเราแน่ใจและสามารถตัดสินใจแล้วหรือว่าเป็นอะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง อะไรคือสิ่งที่ผิด เราแน่ใจแล้วหรือว่าทฤษฎีที่เราใช้เราสามารถสร้างงานศิลปะที่ดีเลิศได้ ทฤษฎีคงอยู่ลึกในความรู้สึกของผู้ทำงานศิลปะทุกคนอยู่แล้ว ความเข้าใจในตัวเองและสิ่งรอบๆ ตัวผู้สร้างงานต่างหากที่ควรจะเป็นตัวหลักในการใช้สร้างงาน ศิลปินจะต้องเป็นผู้ที่เปิดรับสิ่งรอบข้างได้ตลอดเวลา

ขาวคือดำ ดำคือขาว
สิ่งที่เคยเป็นเรื่องเหลวไหล
กลายเป็นสิ่งปกติ
บางที่เข้าคือออก

โลกสีน้ำตาลกับเจ้ารถสกปรก

เมื่อโลกสิ่งมีชีวิตชีวิตแรกที่เกิดขึ้นบนโลกนั้นใช้เวลานานแสนนาน เปลี่ยนแปลง และพัฒนาให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ในสภาวะแวดล้อมจนเข้าสู่ภาวะสมดุล ขยายพันธุ์เป็นสัตว์และพืชนานาชนิด ตัวของโลกเองก็มีการเปลี่ยนแปลงมาตลอด ตั้งแต่แยกตัวออกจากดวงอาทิตย์ สิ่งมีชีวิตที่ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับโลกที่กำลัง เปลี่ยนแปลงก็ไม่สามารถดำรงชีพอยู่บนโลกได้ มันต่างสูญพันธุ์ไป การเปลี่ยนแปลง โดยตัวของโลกเองมีการเปลี่ยนแปลงช้าลง จะมีก็เพียงแผ่นดินไหวและภูเขาไฟ ระเบิด การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ มนุษย์เองเป็นตัวการสำคัญในการ ทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลง ต้นไม้ สัตว์ ท้องฟ้า อากาศและน้ำ เปลี่ยนแปลงและ ถูกทำลายลงอย่างรวดเร็ว โดยการกระทำของมนุษย์ มนุษย์พยายามเอาสิ่งมีชีวิต อื่นมารับใช้ เพื่อความสะดวกสบายของตนเอง มนุษย์พยายามเอาสิ่งมีชีวิต เริ่มเสื่อมและสูญพันธุ์ไป สภาพอากาศและน้ำในโลกเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง มี โรคภัยไข้เจ็บใหม่ๆ เกิดขึ้น และอาจจะมีสัตว์และพืชพันธุ์ใหม่เกิดขึ้น

ไม่ว่าเราจะยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวเราเหล่านี้หรือไม่ ต้นไม้ สัตว์ อากาศ และน้ำ จะเปลี่ยนแปลงสูญเสียไปอีกเท่าใด ข้าพเจ้าหวังว่าใน อนาคตโลกนี้จะมีสัตว์และต้นไม้พันธุ์ใหม่ มีน้ำและอากาศที่เหมาะสมกับมนุษย์ พันธุ์ใหม่ มนุษย์ที่มีความคิด ความรู้สึก ความเป็นอยู่แตกต่างจากพวกเราใน ปัจจุบัน ข้าพเจ้าเพียงหวังว่ามนุษย์จะเปลี่ยนแปลงตัวเองทันกับสิ่งที่มีมนุษย์เป็น ตัวการให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งถ้าไม่เช่นนั้นมนุษย์ก็อาจจะต้องสูญพันธุ์ งานชุดนี้เกี่ยวกับการขับรถเที่ยวชมอากาศ ภูเขา ต้นไม้ และน้ำ

Rama IX Art Museum Foundation

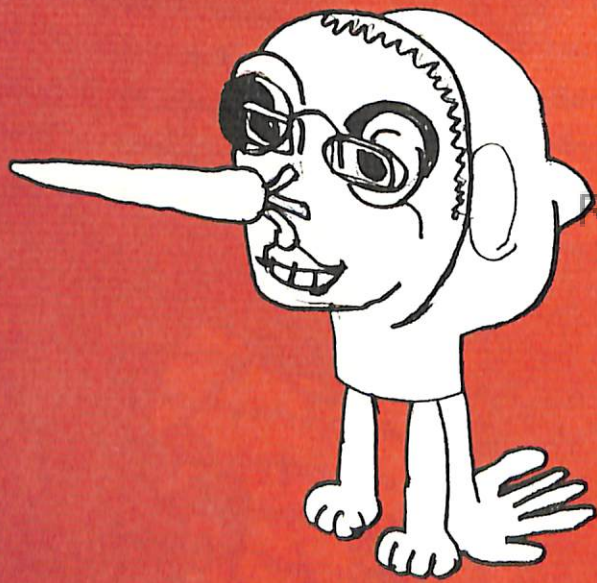
Rama IX Art Museum Foundation

สุนัขกำสรวล

ในสังคม 'ไฮ-เทค' มนุษย์ได้ใช้เครื่องมือ-อุปกรณ์การสื่อสารกันอย่างเกินความจำเป็น เช่นโทรศัพท์มือถือ ระบบเครือข่ายของคอมพิวเตอร์ที่สามารถติดต่อกันได้ทั่วโลก เครื่องมือเหล่านี้ได้ค่อยๆ ลบความสำคัญและทางเลือกในการติดต่อสื่อสารที่สะดวกน้อยกว่าลง เช่น การเดินทางไปมาหาสู่โดยการเดินเท้า การสื่อสารทางไปรษณีย์ ทางรถยนต์ เรือ เครื่องบิน วิธีการติดต่อสื่อสารที่สะดวกน้อยกว่าเหล่านี้ ถึงแม้จะมีขั้นตอนที่ยากลำบาก มีการใช้เวลา มีระยะทาง มีการใช้กำลังกาย หากระหว่างทางของการเดินทางนั้นๆ มนุษย์ได้รับรู้ เรียนรู้ รับประสบการณ์ ได้เห็นสัมผัสสิ่งจริงต่างๆ รอบๆ ตัว ได้แสดงความเป็นตัวตน ได้รู้จักเข้าใจสิ่งใหม่ๆ ที่คาดไม่ถึง กระทั่งอาจได้รู้จักตัวเอง เหล่านี้คือธรรมชาติในการเรียนรู้ และรับรู้ความรู้สึกของมนุษย์ ธรรมชาติของการเคลื่อนที่ ธรรมชาติของความเหน็ดเหนื่อย ความรู้สึกร้อนหนาว เร็วช้า ความหวาดกลัวในภัยอันตราย ความยินดี ความเศร้า แม้สิ่งเหล่านี้จะมีทั้งด้านบวก และลบ แต่นี่คือ วิถีการดำเนินชีวิตที่ทำให้มนุษย์เกิดความรู้สึกมีชีวิต และค้นหาเรียนรู้สิ่งรอบๆ ตัวด้วยตัวของตัวเอง โดยการได้สัมผัสโดยตรง

สุนัข เป็นสัตว์ที่ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของมนุษย์ เป็นสัตว์ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับมนุษย์มากที่สุด สุนัขเป็นสัตว์ฉลาด และมีอารมณ์อ่อนไหว มีสุขและเศร้าได้ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของมันกับมนุษย์ นิทรรศการศิลปะชุด 'สุนัขกำสรวล' เป็นการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับวิถีชีวิตของมนุษย์ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การสูญเสียความเป็นธรรมชาติของมนุษย์โดยอาจไม่รู้ตัว เหล่านี้ ทำให้สัตว์เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา 'เศร้า' สุนัขในที่นี้จึงเปรียบเสมือนภาพสะท้อนชีวิตของพวกเขาเอง

Rama IX Art Museum Foundation

พินอคคิโอ

สถานที่หนึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้มีบทบาทรับใช้ที่บ้าน สถานที่หนึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้มีบทบาทรับใช้เป็นโรงเรียน เป็นโรงพยาบาล สถานที่หนึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้มีบทบาทรับใช้เป็นโรงละคร สถานที่ทุกที่มีบทบาทหน้าที่เพื่อการใช้สอยของคน ในบ้านมีห้องนอน ห้องนั่งเล่น มีคน ในโรงเรียนมีห้องเรียน มีครู มีนักเรียน มีคน ในโรงละครมีเวที มีที่นั่ง มีตัวละคร และคนดู โรงละคร

เปรียบเสมือนโลกจำลอง จำลองเรื่อง จำลองชีวิตของคน มีคนแสดงภาพจำลอง มีคนนั่งชมภาพจำลอง โรงละครดูเหมือนจะเป็นสถานที่เพื่อการจำลอง ณ ที่หนึ่งซึ่งจะเป็นโรงละคร ที่แห่งนี้มีชีวิตจริง คือ ความสว่าง และร่องรอยของสิ่งก่อสร้าง ที่นี้จึงเป็นโลกของความจริง เหมือนบ้าน เหมือนโรงเรียน เหมือนโรงพยาบาล แต่รูปแบบของสถานที่ยังคงเป็นโรงละคร ข้าพเจ้าขอสมมติให้ที่นี้เป็นโลก

พินอคคิโอ เป็นหุ่นไม้จำลองจากคน เป็นหุ่นใช้ในการแสดงละคร เขาเป็นว่าเจ้าหุ่นไม้ตัวนี้ผ่านขบวนการใช้ชีวิตในโลก สำนึกความถูกผิดดีชั่ว จนกลายเป็นคน หุ่นเป็นคน คนเป็นหุ่น

โลกจำลองเป็นโลกความจริง โลกความจริงเป็นโลกจำลอง ที่ทุกที่เป็นความจริงหรือจำลองย่อมขึ้นอยู่กับตัวท่าน

หลังพิงฝา

มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีการปรับ
 เปลี่ยนธรรมชาติของตัวเอง มนุษย์กำลังเปลี่ยนแปลง
 ได้ดีกว่าสัตว์อื่นๆ บนโลก ธรรมชาติของตัวเองอีกครั้ง
 มนุษย์เป็นสัตว์ฉลาด
 สามารถพัฒนาวิถีทาง ด้วยเครื่องมือสื่อสารทันสมัย
 ดำเนินชีวิตให้อยู่รอด และ มนุษย์ไม่จำเป็นต้อง
 อยู่อย่างสะดวกสบาย เดินทาง ไม่ต้องพบปะ ไม่
 ต้องใช้เวลา ไม่ต้องสังคม
 มนุษย์เปลี่ยนแปลงตลอด ไม่ต้องมีความรู้สึกจริง ไม่
 เวลา มนุษย์ไม่เคยหยุดนิ่ง ต้องใช้ชีวิต
 นั่นคือธรรมชาติอย่างหนึ่ง
 ของมนุษย์ เราภูมิใจที่เราทำให้โลกที่
 เราอยู่เล็กลงเรื่อยๆ ด้วย
 มนุษย์ไม่เคยหยุดสรรหา เครื่องมือสื่อสารทันสมัย
 ความสะดวกสบาย เล็กลงๆ จนเราเองอาจ
 เหลือพื้นที่เพียงเพื่อสำหรับ
 มนุษย์พบไฟฟ้า ยืน หลังเราต้องพิงฝา
 มนุษย์บินได้เหมือนนก
 ดำน้ำได้เหมือนปลา ธรรมชาติอย่างหนึ่งของ
 สื่อสารกันในอากาศ งานจิตรกรรมคือแขนกับ
 มนุษย์คิดว่าเครื่องมือ ข้างฝา
 สื่อสารทำให้โลกเล็กลง ข้าพเจ้าของสมมติให้งาน
 จิตรกรรมเป็น "คน"

อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ข้าพเจ้าปฏิเสธ การสื่อสารแบบแพร่กระจาย (Mass Communication) ข้าพเจ้าปฏิเสธการรับข่าวสารที่มาก
อย่างมาก ๆ ข่าวสารที่ไร้คุณค่าเพราะเป็นข้อมูลข่าวสารที่ขาดความสัมพันธ์ระหว่างข่าวและผู้รับข่าว
ข้าพเจ้าไม่เห็นความสำคัญของการรับรู้เรื่องทุกเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าปฏิเสธ
ความเป็นข่าวของข่าวบางข่าว ข่าวที่ไม่เห็นควรจะต้องเป็นข่าว การรับรู้มากอาจทำให้คนฉลาดขึ้น ผู้ฉลาด
มักเป็นผู้มีความทุกข์ ข้าพเจ้าเชื่อในการสื่อสารเฉพาะกลุ่มคนการสื่อสารระหว่างญาติมิตร และคนที่ม
บางสิ่งสัมพันธ์กัน การสื่อสารที่อาจไม่จำเป็นต้องเป็นความรู้ แต่เป็นความสัมพันธ์กันระหว่างคนกับคน

ข้าพเจ้าปฏิเสธ 'ความไร้พรมแดน' (Globalization) และเกิดความรู้สึกเศร้าใจทุกครั้งเมื่อได้พบกับการ
ยอมรับการเป็นโลกาภิวัตน์ของผู้คน พวกเขาได้ตกอยู่ในกระแสของความเชื่อในกระแส พวกเขาเชื่ออย่าง
สนิทใจกับภาพและข้อมูลลลอกๆ โดยลืมธรรมชาติที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ นั่นคือ สามัญสำนึกใน
การพิจารณาความผิดชอบชั่วดี

ข้าพเจ้าปฏิเสธการแพร่กระจายของวัฒนธรรม การที่คนในซีกโลกหนึ่งมีพฤติกรรมเหมือนกับคนในอีกซีก
โลกหนึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อในความเป็นตัวตนของคนเฉพาะท้องถิ่น มีความแตกต่างทั้งด้านความคิดและ
พฤติกรรม มีความหลากหลายของบุคลิกประจำท้องถิ่น ความไร้พรมแดนเชื่อในความเป็นเหมือนกัน
ของคนทุกคนในโลก แต่ธรรมชาติของคนและโลกไม่ได้เป็นเช่นนั้น ความสมดุลย์ของโลกเกิดขึ้นจาก
ความแตกต่างของคนและสภาวะแวดล้อม ไม่มีโลกที่คนทุกคนเป็นพระเอก ไม่มีโลกที่คนทุกคนเป็นผู้ร้าย
ถ้าไม่มีธรรมก็คงไม่มีธรรมะ ถ้าไม่มีความแตกต่างในวัฒนธรรมและพฤติกรรม คนทุกคนคิดและทำ
เหมือนกันคนหมด คนก็คงเป็นคนน้อยลง

ถ้าข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ 'ความไร้พรมแดน' ข้าพเจ้าต้องเชื่อว่าโลกนี้สมควรปกครองโดยรัฐบาลเดียว
(ความจริงอาจเป็นอย่างนั้นไปแล้วก็ได้ ที่อย่างนี้ไม่มีใครบอก) คนทุกคนชอบกินอาหารอย่างเดียวกัน แต่ง
ตัวเหมือนกัน มีบ้านเหมือนๆ กัน กลางวันและกลางคืนของแต่ละคนยังแตกต่างกัน แสงแดดเกิดในซีก
โลกนี้ในขณะที่คนกำลังนอนหลับในอีกซีกโลกหนึ่ง เราจะเหมือนกันได้อย่างไร

ข้าพเจ้าเชื่อในความเป็นท้องถิ่น ข้าพเจ้าเชื่อว่าคนไทยต้องไม่มีความคิดและวัฒนธรรมเหมือนคนชาติอื่น
คนชาติอื่นก็ต้องเป็นอย่างของเขา ไม่ได้หมายความว่าอะไรดีหรือเลวกว่ากัน แต่หมายถึงทุกที่มีความ
พิเศษเฉพาะของมันเอง คนที่อยู่ต่างที่กันย่อมแตกต่างกัน

ข้าพเจ้าเชื่อใน อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

บทสัมภาษณ์

โลกใบนี้ไม่ได้เล็กอย่างที่ท่านคิด”

Rama IX Art Museum Foundation

แก้วศรี : ทำไมว่าโลกใบนี้ไม่ได้เล็ก? ใครๆ เขาก็ว่า โลกใบนี้เล็ก
เกศ : เทคโนโลยีการสื่อสารเป็นข้อพิสูจน์ว่าโลกไม่ได้เล็กอย่างที่คิด ไม่เช่นนั้นเราคงไม่จำเป็นต้องใช้มันมากขนาดนี้

แก้วศรี : ทำไมงานเป็นเก้าอี้? ทำไมเป็นขาแบบนี้
เกศ : สมมติให้เป็นคน เก้าอี้ตั้งอยู่เปรียบเสมือนเท้ากับขาคน วงกลมเป็นตา เป็นปาก ตากลมเปรียบเป็นรูปของโลก พระอาทิตย์ พระจันทร์กลมหมด การใช้สีเป็นสิ่งของธรรมชาติดิน ต้นไม้ ดอกไม้ คนก็อยู่ในธรรมชาติ คนเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ธรรมชาติคือโลกใบกว้าง

แก้วศรี : ทำไมปฏิเสธการสื่อสารแบบแพร่กระจาย?
เกศ : ชีวิตคนบางคนไม่จำเป็นต้องใช้มัน เกิดมาจนตายยังไม่รู้จักด้วยซ้ำ การมีเพื่อนที่แท้จริงไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมือสื่อสาร ผมจะฝึกจิต อีกหน่อยคุยกันทางอากาศ ไม่มีต้นทุนและยังมีพัฒนาการในการฝึกจิตซึ่งยากมากไม่มีเครื่องมือช่วยได้

แก้วศรี : ตอนนี้อยู่ไปถึงไหนแล้ว
เกศ : ตอนนี้อยู่ไม่ได้ฝึกอะไรเลย วาดรูปอย่างเดียว อีกหน่อยจะใช้การวาดรูปสื่อสาร

แก้วศรี : แล้วคนเข้าใจหรือไม่?
เกศ : ไม่จำเป็นต้องเข้าใจ หรือจะเข้าใจยังไงก็ได้ เพราะว่าคนมีวัฒนธรรมความคิดที่เหมือนกันไม่ได้

แก้วศรี : ทำไมชื่องาน อ.แม่แดง จ.เชียงใหม่ ?
เกศ : ผมให้ความสำคัญกับที่เฉพาะที่ คุณสมบัติของเฉพาะแต่ละท้องถิ่น ว่าต้องมีความแตกต่างกัน ผมปฏิเสธโลกาภิวัตน์เพราะโลกาภิวัตน์เชื่อในโลกใบหนึ่งเดียว ผมว่าโลกมีหลายใบ และแตกต่างกัน คุณไม่ต้องกลัวหรอกที่ฝรั่งอเมริกาเอาข้าวหอมมะลิไปปลูก แล้วจดลิขสิทธิ์เอาไปเป็นของเขา ข้าวหอมมะลิในอเมริกาไม่มีทางอร่อยเท่าข้าวหอมมะลิของไทย ข้าวหอมมะลิอร่อยแค่ไหนก็ต้องทำในประเทศไทย Made In THAILAND ข้าวพันธุ์เดียวกันปลูกคนละจังหวัดยังรสชาติไม่เหมือนกันเลยคุณ

แก้วศรี : โลกใบเดียวกันเป็นหนึ่งเดียวไม่ตีหรือ ?
เกศ : มันเป็นไปได้ คุณเคยลองกินก๋วยเตี๋ยวจากขาของคนอื่นมั๊ย คุณลองกินคูชิ อร่อยดีนะ แบบที่เราไม่เคยกินด้วย นี่ละคือความสนุกของความไม่เหมือนและหลากหลาย

แก้วศรี : ทำไมเอารูปตัวเองขึ้นโปสเตอร์ ?
เกศ : ก็ผมอยากให้คนรู้จัก นึกหน้าผมออกเวลาคุยโทรศัพท์ใจ

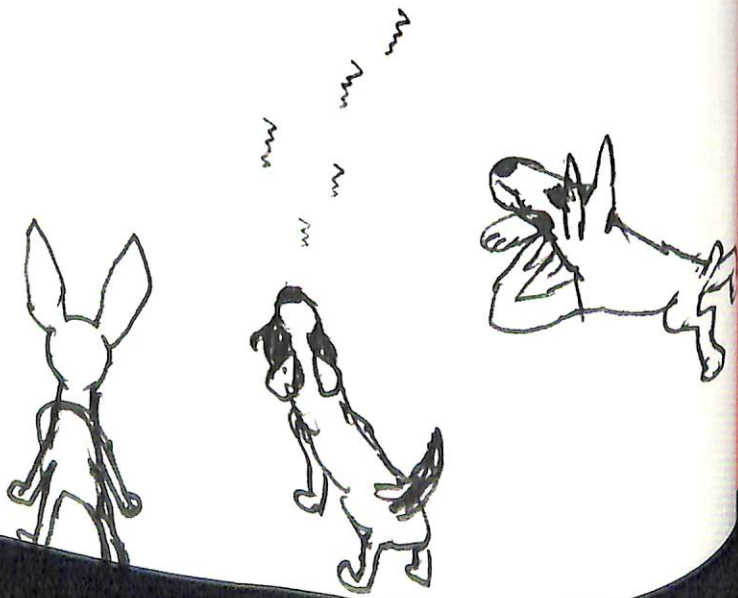
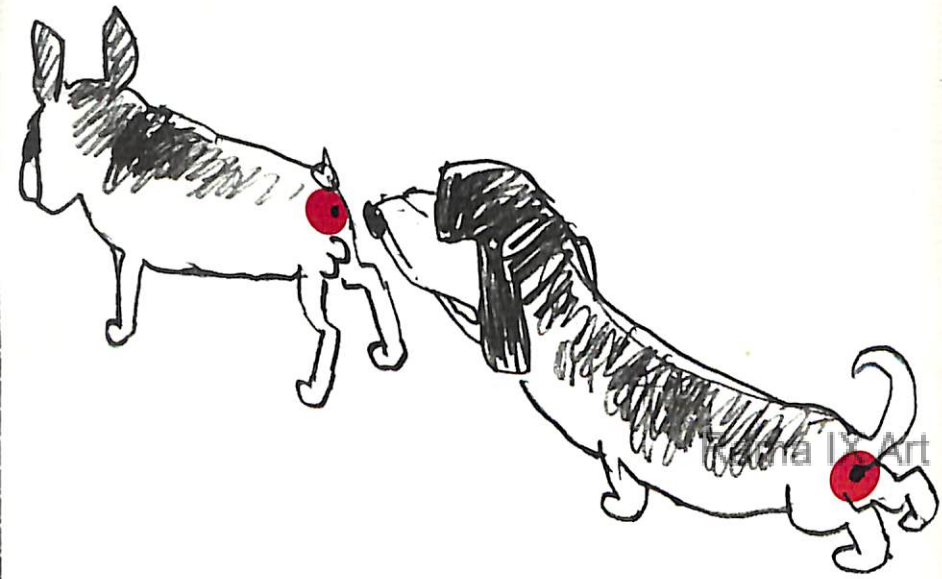
แก้วศรี : ทำไมไม่เอาชื่อของอาจารย์มีแต่ภาษาไทย ไม่กล่าวฝรั่งไม่มาดูงานหรือคะ ?
เกศ : ก็ผมเป็นคนไทย ผมใช้แต่คำง่าย ๆ เด็กนักเรียน ป.4 ยังอ่านออก ฝรั่งอ่านไม่ออกก็ไม่ต้องมาดู ความจริงแล้วความรู้ไม่ได้มาจากการอ่านอย่างเดียวนะ คนกลุ่มแรกที่ผมอยากให้มาดูงานผม คือ คนที่ผมรู้จัก ฝรั่งบางคนอาจได้ดูงานของผมก็ได้ ถ้าได้รับการบอกกล่าวจากคนที่รู้จักผม ไม่เห็นต้องอ่านภาษาไทยออกเลย นี่ละ! ประโยชน์ของคนที่มีความสัมพันธ์กันและสื่อสารแบบตัวต่อตัว

แก้วศรี : เดียวนี้ใครๆ ก็ว่า โลกาภิวัตน์มาถึงตัวท่านแล้ว ไม่ว่าท่านจะชอบมันหรือไม่ก็ตาม มันเป็นกระแส อาจารย์จะสวนกระแสหรือ
เกศ : ผมไม่ได้สวนกระแส แต่ผมไม่ชอบทำอะไรตามกระแส ความรู้เป็นสิ่งประเสริฐ คนมีความรู้ต้องรู้จักเลือก ยกตัวอย่างให้ฟังเรื่องนึง ตอนนั้นข้าวสวนลำไยกำลังเห่อใช้สารเคมีเพื่อให้ลำไยออกลูกเร็ว มากออกตลอดปียิ่งดี สมมุติว่าเป็นอย่างนั้นจริง ลำไยก็ถูกแย่ อีก 3 ปี ต้นมันก็โทรมตาย ถ้าข้าวสวนลำไยทำอย่างนี้กันหมด แต่สวนผมไม่ทำ ผมให้มันออกลูกตามปกติธรรมชาติ อีก 3 ปี สงสัยผมคงจะรวยแย่ ลำไยสวนผมอาจจะต้องนับลูกขายลูกละ 50 บาท เพราะเหลืออยู่สวนเดียวทั้งประเทศ หลักเศรษฐศาสตร์ง่าย ๆ ทำไมต้องตามกระแสด้วย

แก้วศรี : ขอบเขี้ยวมี ? อาจารย์คงชอบเขี้ยวนะ
 เกศ : ชอบมากที่สุด เขี้ยวได้ทั้งปี ถ้าว่างทั้งปีก็เขี้ยวได้ทั้งปี
 แก้วศรี : เขี้ยวมันได้อย่างไร ?
 เกศ : เพื่อเห็นโลกจริงๆ ที่กว้างและแตกต่าง
 แก้วศรี : ทำไมอาจารย์ถึงคิดว่าคนมีความเป็นคนน้อยลง ?
 เกศ : เพราะคนไม่ติดต่อกันด้วยตัวเอง แต่ผ่านเครื่องมือ
 แก้วศรี : คนที่ใช้เครื่องมือสื่อสารไม่ได้หมายความว่าคนน้อยลงนี้ ?
 เกศ : ผมอยากพูดกับคนมากกว่าพูดกับโทรศัพท์
 แก้วศรี : ทุกวันนี้ใช้โทรศัพท์หรือเปล่า?
 เกศ : ใช้บางวัน ใช้บ่อยที่สุด ยิ่งพวกฝากข้อความ ไม่เคยฝาก มันเหมือนพูด
 คนเดียว คุณจะบ้าหรือ พูดคนเดียวขณะที่ไม่มีใครฟังอยู่ คุณว่าคนเรา
 มีความเป็นคน น้อยลงมั๊ย
 แก้วศรี : เบอร์โทรอาจารย์เบอร์อะไรคะ
 เกศ : ไม่บอก
 แก้วศรี : อ้าว ที่ทำงาน ที่บ้านก็มีโทรศัพท์ อาจารย์จะปฏิเสธเครื่องมือ
 ทั้งๆ ที่ใช้ทุกวัน ?
 เกศ : ผมถึงวิ่งหนีมาอยู่ อ.แม่แดง จ.เชียงใหม่
 แก้วศรี : อาจารย์อยู่แม่แดงแล้วไม่ต้องภาวนาติดต่อหรือจำเป็นต้อง
 ติดต่อใครเลยหรือคะ ?
 เกศ : ผมอยากติดต่อใครที่แม่แดง ผมก็พาเขามาด้วยพร้อมๆ กับผมสิครับ
 พามาแม่แดงนี่ละ

Rama IX Art Museum Foundation

แก้วศรี : อาจารย์อยู่แม่แดงอาจารย์ทำอะไรบ้าง ?
 เกศ : วาดรูป กิน นอน อี เดินไปเดินมา นอนอ่านหนังสือ กินเหล้า ปลูกต้นไม้
 ตัดต้นไม้ ซักผ้า ความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของคนแก่
 แก้วศรี : อาจารย์เน้นความสัมพันธ์ระหว่างคนรับข่าวของอาจารย์และคนส่งข่าว
 มากกว่าตัวข่าวใช่ไหม ?
 เกศ : ใช่
 แก้วศรี : แล้วอาจารย์จะคุยกับคนอื่นรู้เรื่องหรือ ? ถ้าไม่ติดตามข้อมูลข่าวสาร
 เกศ : ทุกวันนี้ผมก็คุยกับคนรู้เรื่อง ขนาดข่าวบางข่าวยังวิ่งเข้ามาหาผมเลย เช่น
 John John เครื่องบินตกตายผมยังรู้ ขนาดผมไม่รู้จกมันเลย ผมคงเสียใจ
 ซิบหายซิ ที่ John John ตาย ลองคิดดูซิ ผมจะรู้เรื่องเขาไปทำไม
 แก้วศรี : นี่เป็นเหตุผลที่อาจารย์ปฏิเสธข้อมูลหรือ ?
 เกศ : ผมไม่ปฏิเสธความรู้ แต่ผมปฏิเสธข้อมูล
 แก้วศรี : ความรู้กับข้อมูลก็เหมือนกันนั่นแหละ
 เกศ : ถ้าเหมือนกันทำไมไม่เรียกข้อมูลว่าความรู้ล่ะ ผมหมายถึงว่าข้อมูลมากมาย
 ที่มีอยู่ในปัจจุบันเป็นข้อมูลที่ปราศจากความรู้
 แก้วศรี : อาจารย์ไม่สนใจโลกเลยใช่ไหม
 เกศ : ใช่
 แก้วศรี : แล้วอาจารย์ให้สัมภาษณ์ทำไม ?
 เกศ : ผมไม่ได้ให้สัมภาษณ์ ผมเขียนเองหมดเลย

Thana IY Art Museum Foundation

หมาร่ำเริง (2544)

ผลงานศิลปะชุดสุนัขกำสรวล เมื่อปี พ.ศ. 2538 มีแนวความคิดกล่าวถึงสุนัขซึ่งเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของมนุษย์ ต้องโศกเศร้าโศกา เพราะมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตและธรรมชาตินิสัยของตนเอง โดยหลงไปในการติดต่อสื่อสารแบบ 'ไฮ-เทค' ไร้สายไร้การใช้ประสาทสัมผัส มาถึงเวลานี้ 5 ปีให้หลัง เจ้าสุนัข (ไม่ระบุชาติพันธุ์ ขอสมมุติให้เป็นพันธุ์ผสม) สุดแสนจะทนกับพฤติกรรมของเพื่อนรัก และมีแนวโน้มว่าต่อไปในอนาคตอันใกล้ การติดต่อสื่อสารแบบ 'ไฮ-เทค' น่าจะต้องสูญสิ้น (เพราะมีโจรผู้ร้ายในระบบไฮ-เทค มากมายจนทำให้การติดต่อแบบไร้สายขาดความเที่ยงตรงแน่นอนและเชื่อถือไม่ได้) มนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับสุนัขคงหนีไม่พ้นที่จะต้องกลับมาใช้ชีวิตสื่อสารแบบเดิม เช่น การพบหน้าคำตา (หรือถ้าจะให้ดีสื่อสารกันทางกระแสจิต) เจ้าสุนัขแสนจะมีความสุข หัวเราะ เริงร่ำกับการกลับมาเป็นอย่างเดิมของมนุษย์เพื่อนเก่า

Rama IX Art Museum Foundation

Hell University/ Sublime

ทีวีไม่มีอะไรดู

บ้านเมืองไม่สวย ไม่น่าอยู่

ผู้คนอยู่ได้ด้วยยา

เหล่าชายดี

มหาวิทยาลัยกลายเป็นศูนย์การค้า

อะไรก็อ้างว่าเป็นศิลปะ

คนโง่คิดว่าตัวเองฉลาด

ผู้นำองค์กรขาดปัญญา

คนแข่งกันเห็นแก่ตัว

อำนาจมืด

ข้าพเจ้าอยากลิ้มสิ่งเหล่านี้

ขอวาดรูประบายสีสวยๆ ینگๆ

ไม่มีความหมาย ดูแล้วรู้สึกดี

หมาล่าเรียง

บทสัมภาษณ์

Sublime

Rama IX Art Museum Foundation

- มอร์ไซ : ที่บ้านมีหมากี่ตัว
 เกศ : มีตัวเดียว
 มอร์ไซ : สีอะไร
 เกศ : สีสนิมเหล็ก
 มอร์ไซ : ฉลาดมั๊ยครับ
 เกศ : ดูเป็นแบบประเภทให้กำลัง นำความคิด
 มอร์ไซ : ตอนนี้นั้นมีความสุขมากเธอ ทำไมเอามันมาตั้งชื่อเป็นงานศิลปะ
 เกศ : มันก็มีความสุขตามภาษาหมา เอามันมาตั้งชื่องานศิลปะ
 เพราะมันไม่ฉลาดปราดเปรื่องเหมือนคน
 มอร์ไซ : เป็นหมาพันธุ์อะไรครับ
 เกศ : ไทยหลังอาน ชื่อเขียวหวาน
 มอร์ไซ : มันก็ชอบเที่ยวนะสิ
 เกศ : ก็มันเป็นอิสระ
 มอร์ไซ : รักอิสระแปลกก็เต็มตัวเลยซิคครับ
 เกศ : เมื่อไหร่มอเตอร์ไซค์จะถามผมเรื่องงานศิลปะซักที ขวนคุ้ยเรื่องหมาอยู่ได้

มอร์ไซ : ตอนนี้ อาจารย์เกศวาดรูปอะไรอยู่ ผมชอบงานอาจารย์เกศมาก
 แต่ผมว่าสวยสู้งานผมไม่ได้

เกศ : โดยปกติไม่ได้ ผมเป็น PAINTER เก่งที่สุดในแม่แดง

มอร์ไซ : ผมนึกว่าอาจารย์เกศอยากเป็น PAINTER ระดับโลก

เกศ : ผมแค่ อ.แม่แดง จ.เชียงใหม่ ก็มีความสุขแล้ว

มอร์ไซ : แล้ววาดรูปเรื่องอะไรครับ

เกศ : ก็เป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องของอารมณ์ เรื่องของความรู้สึก ความสวยงาม

มอร์ไซ : ต้องการให้คนดูรูปแล้ว เข้าใจหรือเปล่า

เกศ : ความรู้สึกเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจ ถ้าคนดูมีความรู้สึกอ่อนไหว ก็จะเป็นเรื่องง่าย
 ที่สามารถจะสัมผัสได้

มอร์ไซ : อย่างนี้คนใจร้ายก็ไม่สามารถสัมผัสงานอาจารย์เกศได้เลยสิ

เกศ : ใจร้ายเป็นอารมณ์หนึ่งของความรู้สึกเท่านั้น สิ่งมีชีวิตแบบมนุษย์มีอารมณ์
 ความรู้สึกหลากหลายและซับซ้อน

มอร์ไซ : ความรู้สึกซับซ้อนของมนุษย์ไม่เหมือนหมาใช้มัย

เกศ : มีบางอย่างคล้ายกัน แต่ความเรียบง่ายยากจะเทียบหมาได้

มอริไซ : อาจารย์เกตเข้าใจหมาดีมากน้อยแค่ไหน
 เกต : ดีกว่าเข้าใจคน มอเตอร์ไซค์หรือเปล่าว่า ถ้าคนยิ้มให้หมา
 หมาจะนึกว่าคนแยกเขี้ยวใส่ กำลังจะกัดมัน
 มอริไซ : ผมรู้ ผมไม่เคยยิ้มให้หมาเลย เคยมีตัวหนึ่งผมยิ้มให้ หนีหายไปป่านนี้ยังไม่กลับมาเลย
 อาจารย์เกตคงต้องระวังตัวมากเวลาอยู่สองต่อสองกับหมาไข่ม้อย
 เกต : ออกนอกเรื่องอีกแล้วมอเตอร์ไซค์ เมื่อไหร่ศิลปะจะเข้าถึงคนซึกที
 มอริไซ : เห็นชอบตั้งชื่องานเป็นหมา หมาเศร้าบ้าง หมาสุขบ้าง เอ๊ะ คราวนี้ชื่องานอะไรนะ
 "สับราง (Sublime)" อย่างนี้จะสับสนมัยนี้
 เกต : ขึ้นอยู่กับการ Tune ความรู้สึกของมอเตอร์ไซค์ หรือใครก็ตามที่คิดตามงานศิลปะ
 ของผม Sublime แปลว่า ความรู้สึกจับใจที่บรรเทาความสุขใจ
 มอริไซ : คุณคิดว่าหมาเค้าวู๊ดได้ด้วยหรือเปล่า
 เกต : วู๊ดได้เป็นคำๆ ไม่เป็นภาษา แต่ผมเข้าใจความรู้สึกมันได้ดี
 มอริไซ : คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยเข้าใจหมา อย่างนี้หรือเปล่า คนดูรูปศิลปะถึงไม่เข้าใจรูป
 (เรล กลิ่น เสียง ลี)
 เกต : ศิลปะของผมกับหมาก็คล้ายๆ กัน หมาไม่จิตใจ มีความรู้สึกนึกคิด มันรู้ว่าอะไรคือ
 ความอบอุ่น อะไรคือความรัก ความโกรธ นี่คือนามธรรมที่หมาสามารถสื่อถึงเราได้
 มันชอบอยู่ใกล้ๆ คน ชอบนอนบนพื้นไม้เย็นๆ มอเตอร์ไซค์สามารถค้นหาบางสิ่ง
 บางอย่างที่ไม่อาจมองเห็นเป็นรูปเป็นร่าง เช่น ความเหงา ความสุขที่ได้เหงา
 เราเป็นพวกที่ชอบรู้สึกกับความรู้สึกต่างๆ ที่ซึมผ่านเข้ามาในชีวิต

มอริไซ : โอ้ ผมเริ่มมองเห็นประกายบางอย่างบนหัวอาจารย์เกตแล้ว ตกลงนี้กำลังพูดถึง
 หมา หรือรูปเขียน
 เกต : ก็พูดถึงรูปเขียนซึมอเตอร์ไซค์ เพราะมันมีเรื่องราวที่เราไม่รู้อีกมากมายในชีวิต ก็รู้
 อยู่แล้วว่าเป็นคน เราซับซ้อนกว่าหมาเยอะเลย เราจึงอยากค้นหาบางสิ่งบางอย่าง
 ในความซับซ้อนนั้นว่า เราเป็นคนประเภทใด มันมีผลกับตัวเราเอง และสิ่งรอบข้างเรา
 อย่างไร แต่นี่ก็เป็นเรื่องที่ทำให้เราต้องรับภาระของความเป็นมนุษย์หนักพอแล้ว
 ผมซึกอยากไปทะเลแล้วล่ะ
 มอริไซ : แล้วค้นพบหรือยังว่าตัวเองเป็นคนประเภทใด
 เกต : ก็พอรู้อยู่บ้างว่า ผมชอบความสวยงาม เรียบง่าย เป็นส่วนตัว ผมได้รู้สึกกับความ
 เป็นอิสระ และด้วยความชอบท่องเที่ยว และเที่ยวเตร่ จึงทำให้สิ่งที่ผมซึมซับมา
 ในชีวิตเกี่ยวกับธรรมชาติและคน และหมาผ่านออกมาให้เห็นในงาน แรงขับของผม
 แปลออกมาอย่างนั้น แต่ในโอกาสต่อไปผมตอบไม่ได้ว่า มันจะทำงานอย่าง
 จะเผยแพร่ให้ผมได้เห็นได้รู้อีก
 มอริไซ : อาจารย์เกตมีสติดีหรือเปล่าผมฟังดูไม่เหมือนอาจารย์เกตเลยนะ
 เกต : ผมไม่ใช่อาจารย์เกต ผมเป็นมอเตอร์ไซค์
 มอริไซ : จันผมเป็นใคร ผมเป็นอาจารย์เกตหรือ อย่างนี้คนอ่านจะสับสนกับบทสัมภาษณ์นี้
 หรือเปล่า และคนดูงานคงไม่เชื่อในความรู้สึกที่ได้รับจากงาน
 เกต : ผมเป็นเกตก็ได้
 มอริไซ : ถ้าเป็นผม ผมจะเชื่อในสิ่งที่ผมรู้สึกได้
 เกต : ผมว่าคนเราไม่ควรเชื่อในทุกสิ่งที่เราอ่าน (Hell University)
 ผมเชื่อในสิ่งที่ผมรู้สึกได้เหมือนกัน
 มอริไซ : เอาอีกแล้ว เราสัมภาษณ์กันทำไม ถ้าไม่ให้เชื่อในสิ่งที่อ่าน
 เกต : ใครสัมภาษณ์ใคร ก็มอเตอร์ไซค์เขียนเองหมดเลย

1991

The Turtle and the Rabbit

The Turtle and the Rabbit are two animals that have different characteristics. From the old story, they raced each other to the finish line and the turtle won by a spit second. The rabbit who can run very fast but took his time making a stop everytime he saw anything interesting. The turtle went very slow using up all his energy crossing the finish line without making any stops, he had not experienced anything on the way. So can we really say that the rabbit had lost?

In visual art, can we really say what is right or what is wrong? Are we really sure that all the theory we know and use can create great works of art. A good work of art cannot be created with only art theory. An artist needs to learn about himself and to experience his surroundings. He must use his feelings and not just theories realising. That there are many ways to solve the same problem.

Black is White, White is Black
What used to be Normal seems
Insane
Sometime In is Out.

Brown Air, Brown Trees, Brown Ocean and a Dirty Automobile

For survival, the first living things spent a very long period of time to adapt and bred on earth. Reaching the balance of circumstances, several kinds of plants and animals inhabited along with the changing of an ancient world environment. Still, some extinct and some new breed of living things occurred instead.

Presently, however there are still some slow changes of the earth itself both naturally, like earthquakes or volcano explosion, and intentionally by we mankinds. We consumes other living things only the serve the individual facile. The existing plants and animals deteriorated and extincted consequentially, Air and water conditions are varied, the new kind of diseases, the new breed of animals and plants came to existence.

No matter what we accept about the changes and the fact that plants, animals, air, and water continue to waste, I know that we will still have the specific world's inhabitants in the specific environment for the specific time, The new breeds of human being will think, feel and live differently from us. I only hope that all of mankinds will be able to change and adapt themselves in time, in order not to extinct in the new environment, the result of their own exertions.

The works is about taking a drive via a dirty automobile to see mountain range, trees, air and water.

1993

1995

Sad Dog

In 'Hi-Tech' society, one can copiously make use of instruments and devices for communication, such as cellular-phones, internet, etc., to communicate all over the world. These devices have gradually decreased the importance of alternative ways of communication as being less convenient, such as travelling on foot, by car, by plane, etc.. These alternatives ways of communication may seem less convenient, sometimes trouble some in their different stages, time consuming and demanding certain amount of physical energy. On a journey, however, one acknowledges, learns, experiences, sees and touches various 'real' things out oneself; one understand new unexpected things, one might finally learn to know oneself.

This is a natural way of learning and becoming aware of human emotions. Through the natural process of movement, one has to deal with different flavours, being exhausted, feeling cold or hot, going fast or slow, fear for danger, gladness, sadness, etc.. All these features contain both positive and negative aspects, but this is a way to become aware of various emotions, to feel alive, searching for and learning directly from things out of one's surroundings, through and by oneself.

Dogs are known to be man's best friend. It is the animal closet to human beings. Dogs are smart and emotional; they can be happy or sad depending on the relationship between them and human beings.

Pinocchio

1996-1997

A house is a place built for the purpose of living. It has bedrooms, living room, kitchen and a family. A school is a place of education. It has classrooms, teachers and students. A hospital is a place built for the purpose of medical care. It has ward, operating rooms, doctors and patients. A theatre is a place built for the purpose of performing. It has a stage, seating, actors and audience. All place have their own specific roles. A theatre is like a mirror of the real world. It is often said all the worlds is a stage. Stories reflect real life. The audience experiences reflections of their own lives; their hopes, happiness and suffering. Here, the theatre building is not yet finished. It is empty and still awaits its final purpose but already it has life beginning. This place is the world waiting to be born. The reality is under construction at this moment. Please imagine it as the world at large.

Pinocchio, a wooden puppet from an Italian folk tale is brought to life and enters the real world, learning what is good and bad, right and wrong, and through this experience finally becomes a human being. A puppet is a human being. A human being is a puppet.

The world of imagination is a mirror of the real world. The real world is the mirror of the imaginary world.

In any place what is real and what is imaginary, it's up to you.

1998

Back Against the Wall

Among the creatures in this world, human is better in adapting his nature.

Human is a clever creature and has ability to develop his way of living in order to survive and to be comfortable.

Change is one of human nature...never stop !!
Never stop seeking for the convenience.

We discovered the electricity
We can fly like a bird
Dive like a fish
Communicate in the air

We think that the communication devices make smaller world.

Again human is going to change his nature.
With the communication technologies it's not necessary for human to travel.
to meet each other
to spend time together
to be social
to have genuine feeling of
to live a life

We are proud to continuously make the world smaller...smaller until we have a space left only for standing with our backs against the wall.

One thing about the nature of painting is hanging on the wall.

Let's assume painting is human.

Amphur Mae Tang, Chiang Mai

I reject Mass Communication. I reject to be overwhelmed by information and news which have no meaning because of the lack of relationship among information/news, the sources and the receivers. I do not see the importance of acknowledging all the news out there which have nothing to do with me. I reject the way certain information makes it into news, information which does not deserve to be news. Though knowledgeable person becomes clever, a clever person often brings sadness to himself. I believe in communication among people in the same group, among relatives and friends, people who actually relate. I believe in the kind of communication which does not need to be knowledgeable but is the relation between people.

I reject globalization and I feel sad about the way people accept this phenomenon. They have been enslaved by trend. They wholeheartedly believe in those fake images and information forgetting one important human nature-our conscience.

I reject the spreading of cultures, the way that people from one part of the world behave like their in the other. I believe in local individuality, the differences in the way of thinking and in behaviors, as well as the diversity of local characteristics. Globalization promotes the fact that everybody in this world is the same. However this is not nature of people and the world. The balance comes from the differences of the people and the environment. There is not a place where everybody is here, no place where everybody is villain. If there is no evil, there would not be virtue. If there is no cultural and behavioral differences and that everybody thinks and behaves in the same way, people would probably stop to be people. If I believed in globalization, I would have believed that the world should be governed by one government. I would have also believed that everybody like the same kind of food, the same kind of clothing and the same kind of house. Yet, day for some people is night for others; when the sun is up in one half of the world, in the other half people are in their sleep. How could people be the same ?

I believe in locality. I believe that Thai people should have the way of thinking and culture which are distinguished from the others. Other peoples should remain the way they used to be, which does not mean that one is better or worse than the others. Every place has its own special character. People in different places are thus different.

I believe in Amphur Mae Tang, Chiang Mai.

Rama IX Art Museum Foundation

1999

Hot Dog

The concept of the works in "Sad Dog" (1996) relates a story about a dog, man's best friend. This dog was sad and depressed because people had changed their way of life and their natural behavior. People got lost in the current of High-Tec communications, wire-less and sense-less. Now, 5 years later, this dog (from non-specific breed; supposedly a mixed-breed) is totally fed up with the behavior of his human friend. However, High-Tec communications will most likely come to an end in the near future (because lots of criminals are operations within the High-Tec system, depriving it of all honesty, accuracy and trustworthiness). Humans in relation to humans, humans in relation to dogs, can no longer deny the necessity to return to the use of the old communication systems: face to face communication (or better still, telepathic communication). The dog will be extremely happy with a cheerful smile on his face, for his former human friend will have returned to his same old self again.

Hell University/ Sublime

2002, 2003

Rama IX Art Museum Foundation

There's nothing on TV
This country ain't beautiful; not a nice place to live
People live on drugs
Alcohol sells like hot cakes
Universities are shopping centers
Everything, is claimed as main stream
Stupid people think they're clever
Leaders have no brains
Competition and selfishness
Hidden powers

I want to forget all this, just paint beautiful colors
Absurd, meaningless, but sure feels good

2001

ปี ๑๙๙๑
1991

กระต่ายกับเต่า
The Turtle and the Rabbit

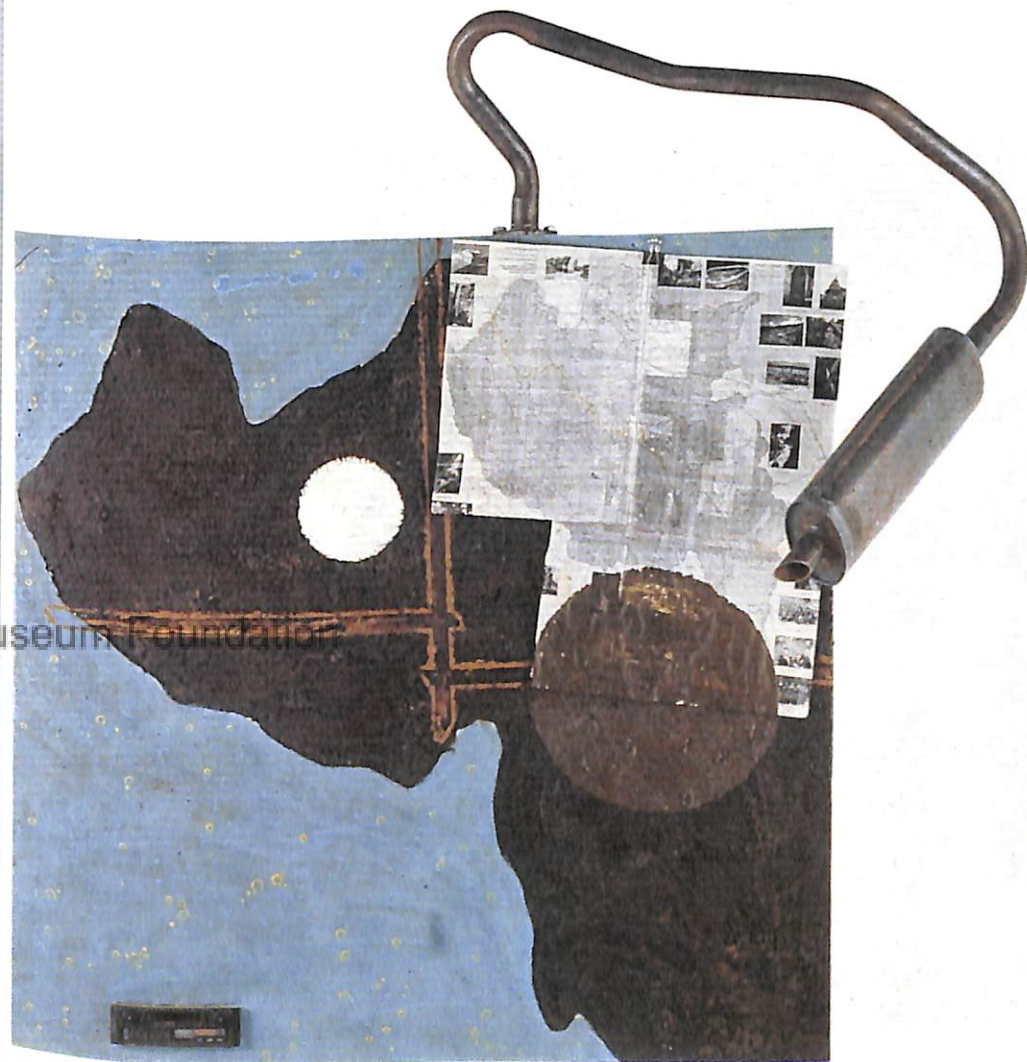
Rama IX Art Museum Foundation

ปี ๑๙๙๓

โลกสีน้ำตาลกับเจ้ารถสกปรก
Brown Air, Brown Trees, Brown Ocean and a Dirty Automobile

Rama IX Art Museum Foundation

๑๕๓๘
1995
สุนัขกำสรวล
SAD DOG

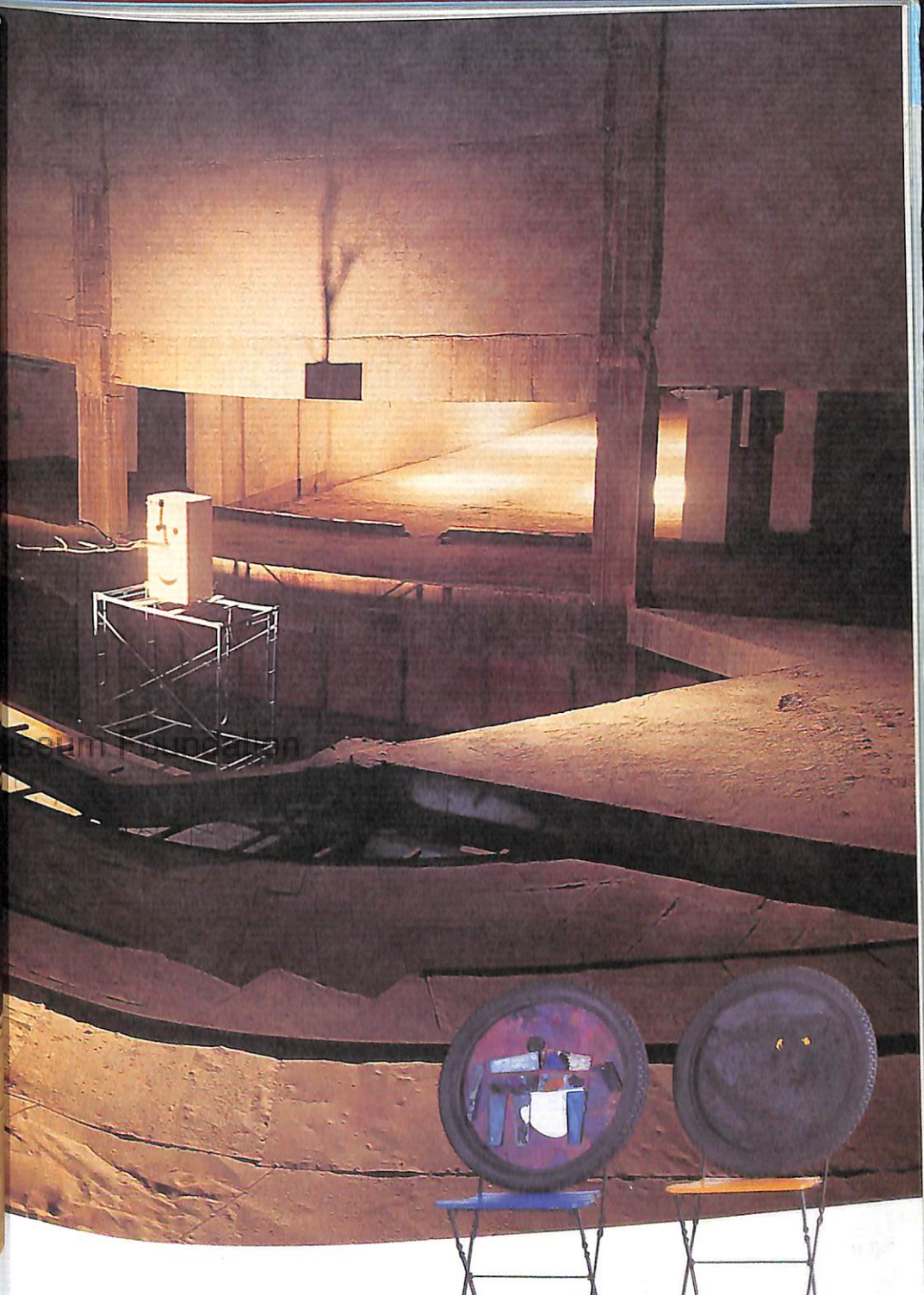
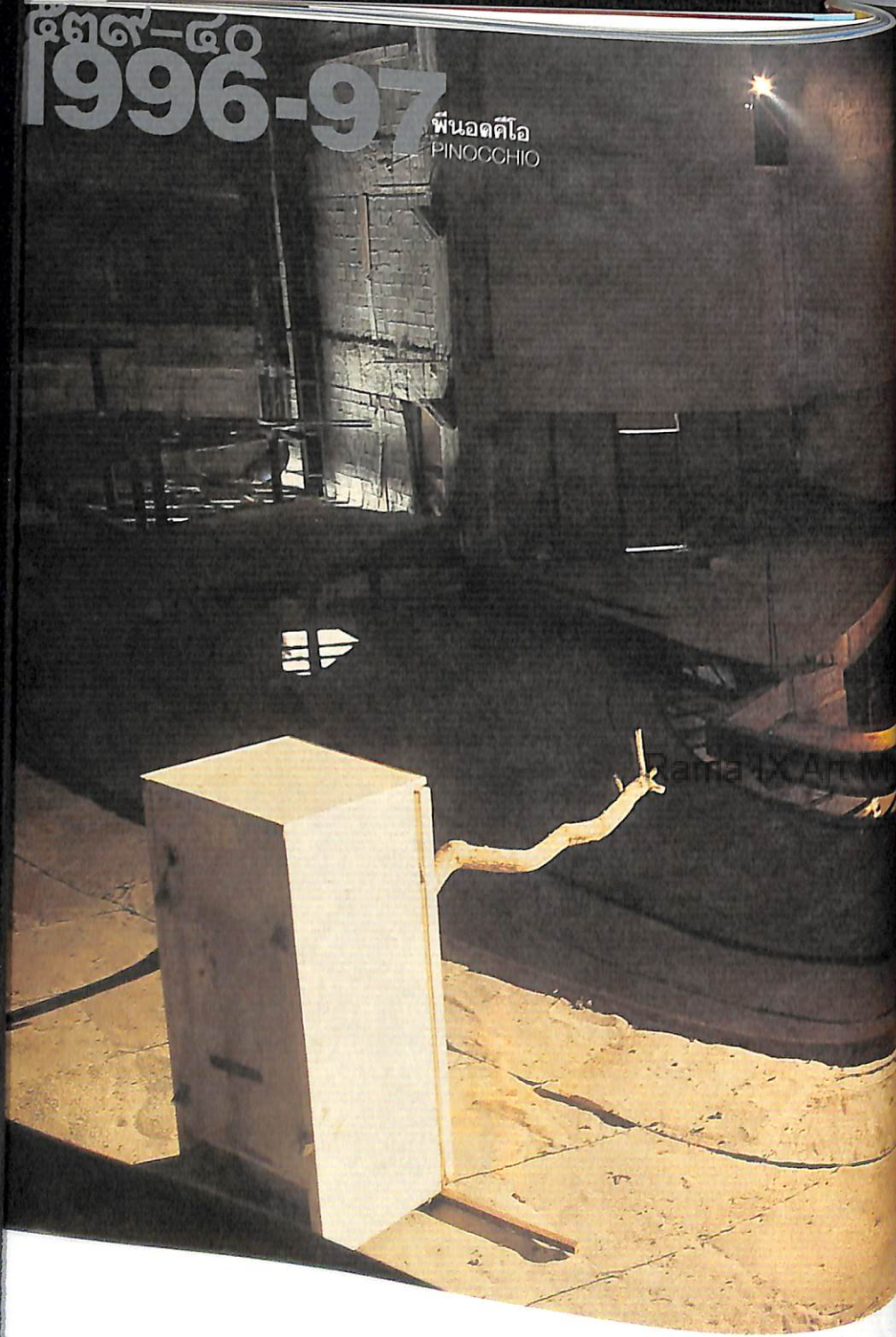

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปะ-๔๐
1996-97

พินอคคิโอ
PINOCCHIO

Rama IX Art Museum Foundation

๑๔๒
1999

อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
Amphur Mae Tang, Chiang Mai

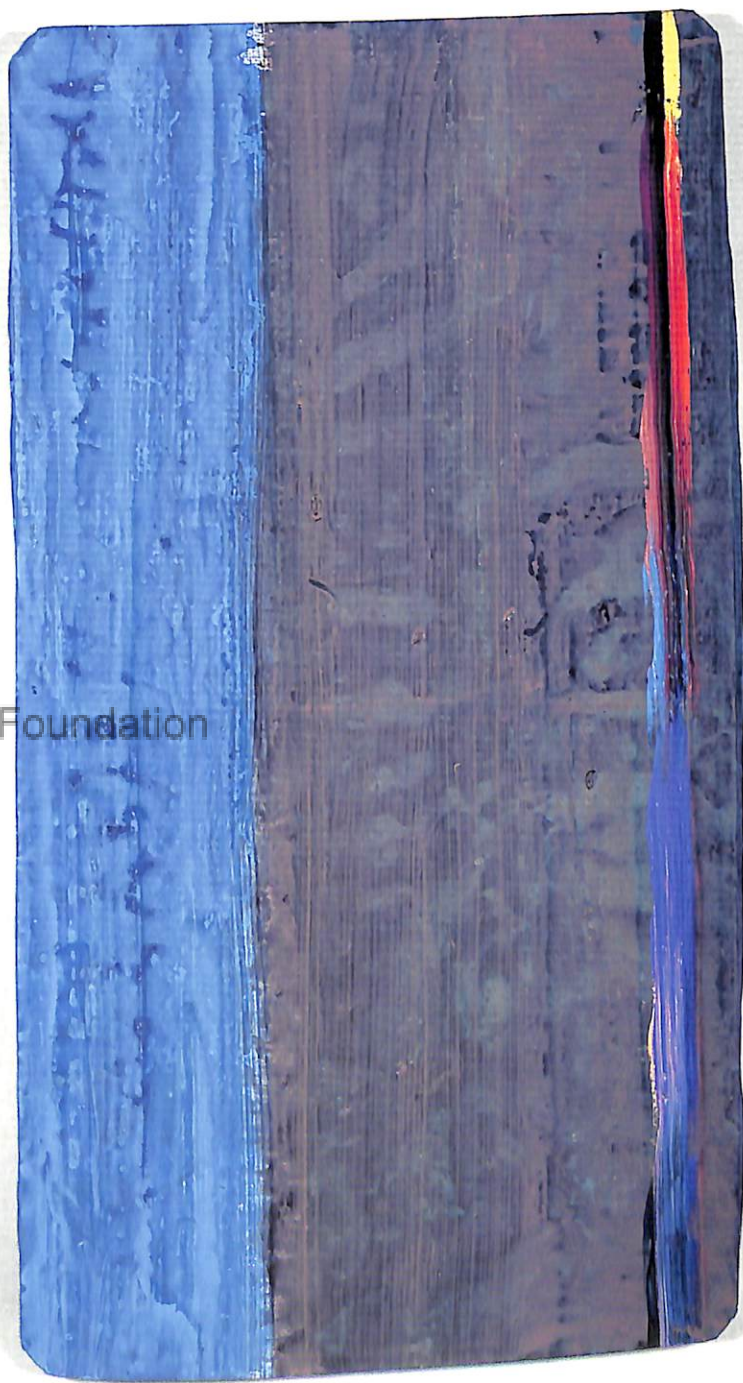
Rama IX Art Museum Foundation

2002-03

Hell University 2002
Sublime 2003

Rama IX Art Museum Foundation

Untitled
70 x 130 cm

Untitled
60 x 60 cm.

Untitled
60 x 50 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

Untitled
40 x 70 cm.

Untitled
60 x 100 cm.

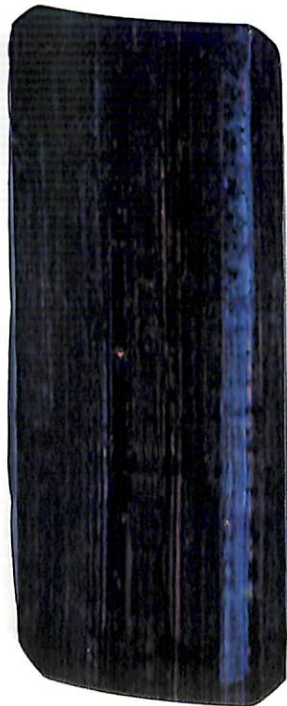

Rama IX Art Museum Foundation

Untitled
90 x 130 cm.

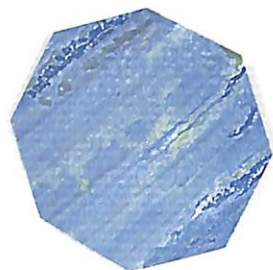

Untitled
110 x 130 cm.

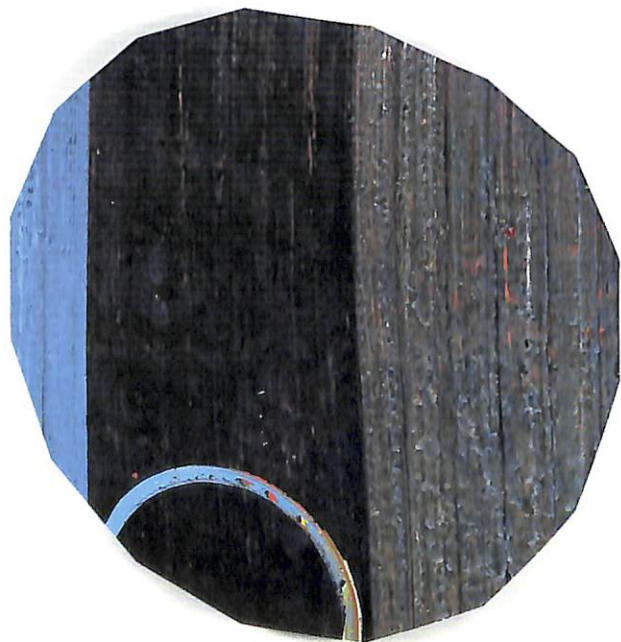
Untitled
110 x 130 cm.

Untitled
R 118 cm., R 57 cm.

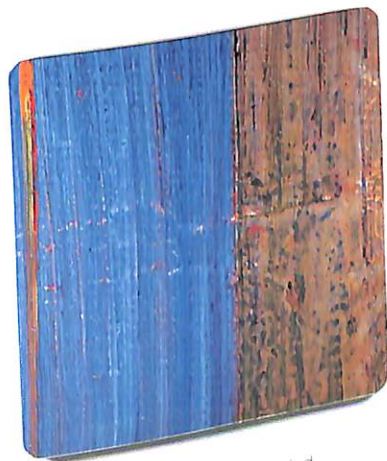
Rama IX Art Museum Foundation

Untitled
R 118 cm.

Untitled
130 x 130 cm.

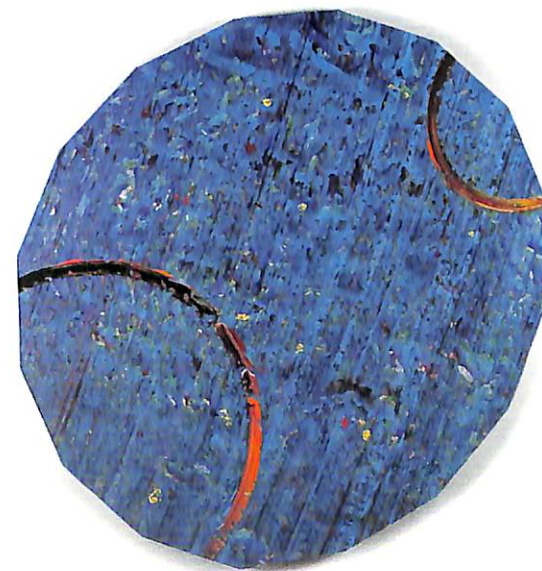

Untitled
130 x 130 cm.

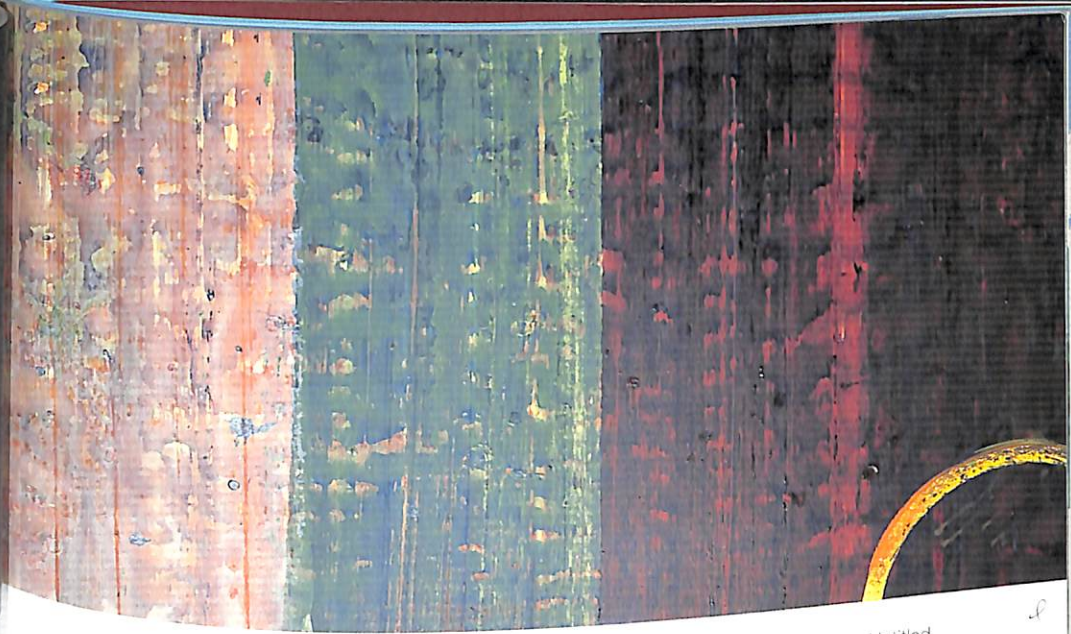

Untitled
R 138 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

Untitled
R 138 cm.

Untitled
80 x 200 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

Untitled
85 x 100 cm

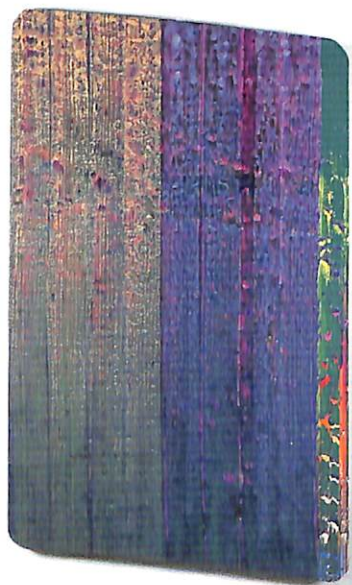
Untitled
58 x 65 cm

Untitled
120 x 130 cm

Untitled
40 x 55 cm.

Untitled
85 x 130 cm.

Untitled
130 x 130 cm.

Untitled
60 x 130 cm.

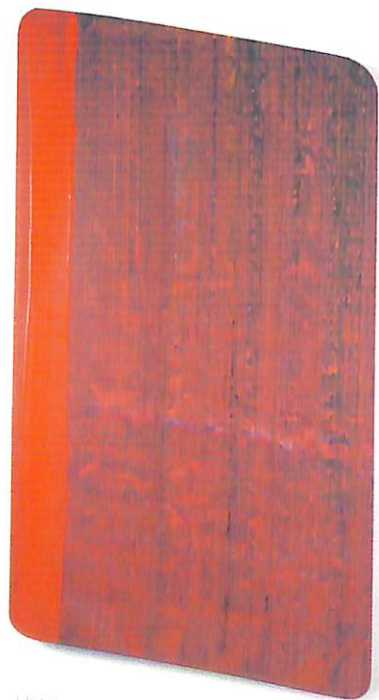

Untitled
130 x 120 cm.

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

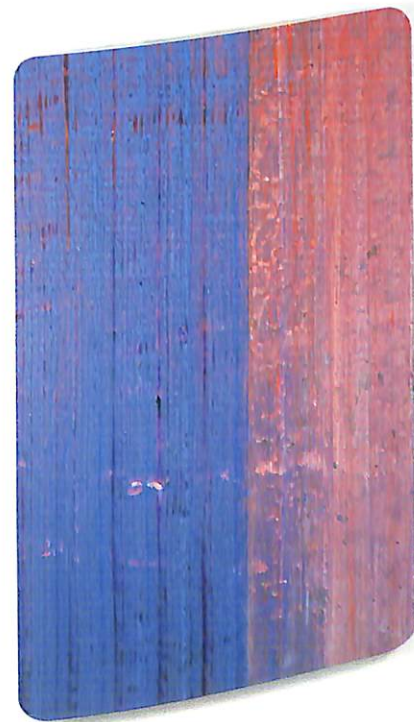
Untitled
80 x 135 cm

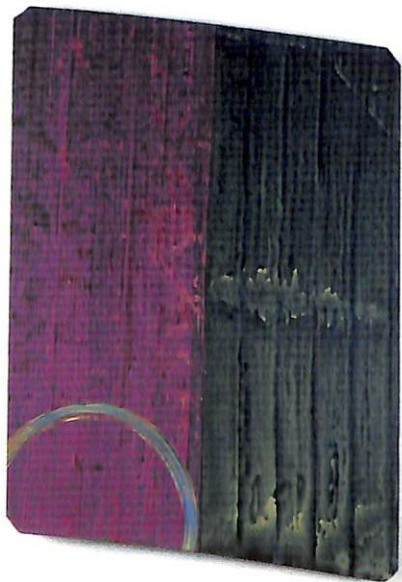
Untitled
70 x 120 cm

Untitled
80 x 135 cm

Untitled
80 x 130 cm

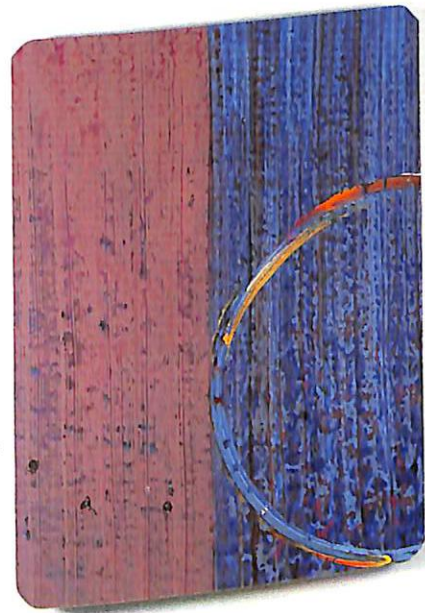
Untitled
100 x 130 cm.

Untitled
55 x 55 cm.

Untitled
140 x 160 cm

Untitled
100 x 130 cm.

faculty of alcohol,
Hell University

some knowledge seem to have no explanation but could

ugs and firearms
University

be perceived by an opening and extension of the mind.

๑. ความรู้ที่แท้จริง คือ ความรู้
 ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ความรู้
 ที่จำมาจากตำรา หรือความรู้
 ที่ได้จากคนอื่น ๆ
 ๒. ความรู้ที่แท้จริง คือ ความรู้
 ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ความรู้
 ที่จำมาจากตำรา หรือความรู้
 ที่ได้จากคนอื่น ๆ
 ๓. ความรู้ที่แท้จริง คือ ความรู้
 ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ความรู้
 ที่จำมาจากตำรา หรือความรู้
 ที่ได้จากคนอื่น ๆ

Rama IX Art Museum Foundation

๑. ความรู้ที่แท้จริง คือ ความรู้
 ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ความรู้
 ที่จำมาจากตำรา หรือความรู้
 ที่ได้จากคนอื่น ๆ
 ๒. ความรู้ที่แท้จริง คือ ความรู้
 ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ความรู้
 ที่จำมาจากตำรา หรือความรู้
 ที่ได้จากคนอื่น ๆ
 ๓. ความรู้ที่แท้จริง คือ ความรู้
 ที่เกิดจากความเข้าใจ ไม่ใช่ความรู้
 ที่จำมาจากตำรา หรือความรู้
 ที่ได้จากคนอื่น ๆ

ทำหนังสือ Hell University

ขอมอบทำสื่อที่ต่างจาก สื่ออื่นที่สื่อเป็นแบบ

เพราะสื่อที่สื่อเป็นแบบ แลลสื่อ

เรื่องทำสื่อที่สื่อเป็นแบบ

จากนี้ไป ผมขอเสนอความรู้ และบันเทิง

เพื่อแบ่งปันอ่าน

มีทั้งความรู้ที่แปลกๆ และความรู้ที่คิดเอง

สื่อ เป็นสิ่งของสื่อที่ธรรมดาที่เห็นหน้าธรรมดามากที่สุด

สื่อ สื่อของสื่อ และ สื่อของสื่อ

มีทุกที่ ๖๕๑

สื่อ เป็นสื่อที่แตกต่าง ที่ว่าสื่อเป็นแบบธรรมดา
ในชื่อ Computer สื่อที่สื่อที่สื่อ
Electron Media Internet

มีทุกที่ ๖๕๒

วิชาวิทยาศาสตร์
 วิชาชีววิทยา
 วิชาเคมี
 วิชาฟิสิกส์
 วิชาดาราศาสตร์
 วิชาประวัติศาสตร์
 วิชาสังคมศึกษา
 วิชาศิลปะ
 วิชาพลศึกษา
 วิชาเกษตรกรรม
 วิชาอุตสาหกรรม
 วิชาพาณิชยกรรม
 วิชาพยาบาล
 วิชาสัตวศาสตร์
 วิชาประมง
 วิชาวนวัฒนวิทยา
 วิชาเหมืองแร่
 วิชาปิโตรเลียม
 วิชาโลหกรรม
 วิชาเครื่องปั้นดินเผา
 วิชาช่างไม้
 วิชาช่างเครื่องกล
 วิชาช่างไฟฟ้า
 วิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
 วิชาช่างเชื่อม
 วิชาช่างเชื่อมโลหะ
 วิชาช่างเชื่อมพลาสติก
 วิชาช่างเชื่อมยาง
 วิชาช่างเชื่อมกระดาษ
 วิชาช่างเชื่อมผ้า
 วิชาช่างเชื่อมหนัง
 วิชาช่างเชื่อมพลาสติก
 วิชาช่างเชื่อมยาง
 วิชาช่างเชื่อมกระดาษ
 วิชาช่างเชื่อมผ้า
 วิชาช่างเชื่อมหนัง

วิชา...

วิชาวิทยาศาสตร์
 วิชาชีววิทยา
 วิชาเคมี
 วิชาฟิสิกส์
 วิชาดาราศาสตร์
 วิชาประวัติศาสตร์
 วิชาสังคมศึกษา
 วิชาศิลปะ
 วิชาพลศึกษา
 วิชาเกษตรกรรม
 วิชาอุตสาหกรรม
 วิชาพาณิชยกรรม
 วิชาพยาบาล
 วิชาสัตวศาสตร์
 วิชาประมง
 วิชาวนวัฒนวิทยา
 วิชาเหมืองแร่
 วิชาปิโตรเลียม
 วิชาโลหกรรม
 วิชาเครื่องปั้นดินเผา
 วิชาช่างไม้
 วิชาช่างเครื่องกล
 วิชาช่างไฟฟ้า
 วิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
 วิชาช่างเชื่อม
 วิชาช่างเชื่อมโลหะ
 วิชาช่างเชื่อมพลาสติก
 วิชาช่างเชื่อมยาง
 วิชาช่างเชื่อมกระดาษ
 วิชาช่างเชื่อมผ้า
 วิชาช่างเชื่อมหนัง

วิชา...

Hall หน้าจอสี

ลายคานบอว่าโลโก้สีฟ้าของจอ

ที่ขยับขึ้นที่จอสีฟ้า

หน้าจอสีฟ้าของจอ

หน้าจอสีฟ้า

ดูรายละเอียดเพิ่มเติม

หน้าจอสี

แอนา (Face, Tailwagger)

แอนาทำอะไรได้บ้าง

แอนาทำอะไรได้บ้าง

แอนาทำอะไรได้บ้าง

แอนาทำอะไรได้บ้าง

Rama IX Art Museum Foundation

แอนาทำอะไรได้บ้าง

แอนาทำอะไรได้บ้าง

แอนาทำอะไรได้บ้าง

หน้าจอสี

ဒါတွေကို မှတ်ယူနာမို့ပါ
Do not believe everything you read

Rama IX Art Museum

Rama IX Art Museum Foundation

เกศ ขวณะลิขิตกร

เกิด มิถุนายน พ.ศ. 2504

การศึกษา พ.ศ. 2528 B.F.A. (Painting & Drawing), North Texas State University (University of North Texas) Denton, Texas U.S.A.

นิทรรศการเดี่ยว พ.ศ. 2536 โลกสีน้ำตาล กับเจ้ารถสกปรก เชียงอินทร์พลาซ่า เชียงใหม่, Art Forum กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2539-2540 ศูนย์ทัศนศึกษาสวนแก้ว เชียงใหม่

พ.ศ. 2541 หลังพิงผา คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, หอศิลป์แห่งชาติ กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2542 อ. แม่แตง จ. เชียงใหม่ คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,

พ.ศ. 2546 Place of Art กรุงเทพฯ Sublime H Gallery กรุงเทพฯ

นิทรรศการร่วมแสดงที่สำคัญ

พ.ศ. 2533 3 x 1990 The Gallery เชียงใหม่, The Artist's Gallery กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2534 จากภายนอกสู่ภายใน สำนักข่าวสารอเมริกัน เชียงใหม่, หอศิลป์แห่งชาติ กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2535 ศิลปะร่วมสมัยวิถีใหม่ ศูนย์ประชุมแห่งชาติ สิริกิติ์ กรุงเทพฯ

- Melancholic Trance Visual Dhamma กรุงเทพฯ

- Two of Tangle (นิทรรศการ 2 คน ร่วมกับสุทัศน์ ปิ่นฤทัย) Dialogue 1991, กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2536 เชียงใหม่จัดวางสังคม เชียงใหม่

พ.ศ. 2537 - The 4th ASIAN Art Show Fukuoka & Tokyo ประเทศญี่ปุ่น

- Rebirth of things Idea Art Gallery กรุงเทพฯ

พ.ศ. 2538 - Charity Auction Exhibition for the Kobe Earthquake Victim Osaka ประเทศญี่ปุ่น

- เชียงใหม่จัดวางสังคม เชียงใหม่

- พ.ศ. 2539 - สุนัขกำสรวล
(นิทรรศการ 2 คน
ร่วมกับศุภชัย ศาสตร์สาระ)
คณะจิตรศิลป์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พ.ศ. 2540 - ศิลปร่วมสมัยแห่งรัชกาลที่ 9
ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์
กรุงเทพฯ
- พ.ศ. 2541 - ศิลปกรรมเฉลิมพระเกียรติ
ทรงครองราชย์ครบ 50 ปี
คณะจิตรศิลป์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พ.ศ. 2542 - ศิลปกรรมเฉลิมพระเกียรติ
พระชนมายุครบ 72 พรรษา
คณะจิตรศิลป์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สร้างสรรค์สายน้ำ
สืบสานความจงรักภักดี
กรุงเทพฯ เชียงใหม่
สงขลา
- พ.ศ. 2543 - ศิลปกรรมร่วมสมัย
ไทย เวียดนาม ญี่ปุ่น
กรุงเทพฯ เวียดนาม
ญี่ปุ่น
- พ.ศ. 2544 - หมาล่าเนื้อ (นิทรรศการ
2 คน ร่วมกับ
ศุภชัย ศาสตร์สาระ)
คณะจิตรศิลป์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Kade Javanalikhorn

Born 1961 / Bangkok

Education

1985 / B.F.A. (Painting & Drawing),
North Texas State University
(University of North Texas)
Denton, Texas U.S.A.

Solo Exhibition

- 1993 - *Brown Air, Brown Trees,
Brown Ocean and
a Dirty Automobile*
Art Forum, Bangkok
& Chiang Inn Plaza,
Chiang Mai
- 1996-1997 - *Pinocchio*
Small Theatre,
Kad Suan Kaew,
Chiang Mai
- 1997 - *Yes & No ร้อนหรือเย็น
(Back against the wall)*
Faculty of Fine Arts,
Chiang Mai &
The National Gallery,
Bangkok
- 1998 - *Amphur Mae Tang,
Chiang Mai*
Faculty of Fine Arts,
Chiang Mai & Place
of Art, Bangkok
- 2003 - *Sublime*
H Gallery, Bangkok

Selected Exhibition

- 1990 - *3 x 1990*
The Gallery, Chiang Mai
& The Artist Gallery,
Bangkok
- 1991 - *From the Outside
Looking In*
USIS, Chiang Mai &
the National Gallery,
Bangkok
- 1992 - *Two for Tangle*
Dialogue 1991, Bangkok
- *Melancholic Trance*
Visual Dhamma, Bangkok
- *The New Path*
Con - tempus, Bangkok
- 1993 - *Chiang Mai Social*
Installation,
Chiang Mai
- 1994 - *The 4th Asian Art Show*
Fukuoka & Tokyo, Japan
- *Rebirth of Things*
Idea Art Gallery, Bangkok
- 1995 - *Charity Auction
Exhibition for the Kobe
Earthquake Victim*
Osaka, Japan
- *Chiang Mai Social*
Installation,
Chiang Mai

- 1996 - *Sad Dog*
Chiang Mai University,
Chiang Mai
- 1997 - *Art of King Rama 9*
Queen Sirikit National
Convention Center,
Bangkok
- 1998 - *Golden Jubilee Art
Exhibition : 50 Years
of Thai Art*
Queen Sirikit National
Convention Center,
Bangkok
- 1999 - *Golden Jubilee Art
Exhibition : 72nd Years
of the King Birthday*
Chiang Mai University
Art Museum, Chiang Mai
- *River of the King*
Bangkok, Chiang Mai,
Songkhar
- 2000 - *Thai, Japan, Vietnam
Contemporary Art*
Bangkok, Tokyo, Vietnam
- 2001 - *Hot Dog หมาล่าเนื้อ*
Chiang Mai University
Art Museum, Chiang Mai

ขอบคุณ

จิบ เมีย แมยก จ่ายสตางค์เป็นค่า สี ฝ้าใบ และอื่นๆ นับไม่ถ้วน
มอเตอริไซค์ เพื่อน ช่วยทำหนังสือเล่มนี้ให้ อย่างสนุกสนาน
ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย
ทุกคน และทุกตัว ที่เป็นแรงบันดาลใจ

Rama IX Art Museum Foundation

Illustrater : Thaiwjit Puengkasemsomboon
Photo Artworks : Bundit Wadanakasivish, Pairoj Toewiwat
Photo : Kade Javanalkikorn
Design : More Over design
Graphic : COLORBOX by Pirun
Printing : Thana Printing (1,000 copies)

Rama IX Art Museum Foundation

